

DOVLEACUL, CALEAȘCA ȘI BAGHETA

ONDINE de Jean Giraudoux.
 Traducerea: Dinu Albuiescu ●
TEATRUL NAȚIONAL DIN BUCUREȘTI
 ● Data reprezentației: 13 octombrie
 1994 ● Regia și decorul: Horea
 Popescu ● Costumele: Irina Solomon
 și Dragoș Buhagiar ● Muzica:
 Constantin Fleancu și Cristian
 Tarnovețchi ● Distribuția: Tania Popa
 Pohariu (Ondine), Simona Bondoc
 (Eugénie), Vivian Alivizache, Mara
 Grigore (Bertha), Ilinca Tomoroveanu
 (Regina Isolda), Maria Teslaru
 (Salambô), Simina Siminie (Grete),
 Cerasela Mihulcă (Venus), Amalia
 Ciolan, Mihaela Teleoacă (Spălătoarea
 de vase), Alexandra Ioachim
 (Violante), Brândușa Mircea (Ondina
 I), Cesonia Postelnicu (Ondina II),
 Andreea Ungureanu (Ondina III),
 Rodica Mureșan (Ingrid), Erika Băieșu
 (Helga), Mihaela Dumitru (Katy),
 Adrian Pinteă (Cavalerul Hans),
 Marian Hudac (Șambelanul), Matei
 Alexandru (Auguste), Mircea
 Albuiescu (Regele Ondinilor), Traian
 Stănescu (Regele), Radu Ițcuș
 (Wolfgang), Alfred Demetriu (Klaus),
 Liviu Crăciun (Poetul), Eugen Cristea
 (Suprintendentul teatrelor), Andrei
 Ionescu (Ulrich), Emil Mureșan
 (Egon), Armand Calotă (Bertram),
 Grigore Nagacevschi (Păzitorul de
 porci), George Sârbu (Dresorul de
 foc), Marin Negrea (Cavalerul
 Rudolf), Ion Dondoș (Günter), Adrian
 Drăgușin (Walter), Mihai Bunea (Un
 cavalier).

Scena mare a Naționalului bucureștean pare anume făcută pentru a găzdui o piesă cum este **Ondine** de Jean Giraudoux. Trape, mașinării, spații largi... Momentul pe care-l trăim – momentul teatral, ca și momentul „civil” – pare și el anume (des)făcut pentru a cere, a cere imperios o piesă cum este **Ondine**. După atâtea nuduri „libere” și violuri „fără cenzură” câte am văzut pe scenă, după atâta trivialitate și violență care ne înconjoară, ne pocesc mintea și sufletul... Apetența dovedită nu o dată de Horea Popescu pentru spectaculos, priceperea sa reală de a mânui mase, cai și călăreți întru uimirea încântată a publicului păreau și ele anume făcute pentru o piesă cum e **Ondine**. Ori măcar pentru una dintre dimensiunile acestui basm minunat...

Pe cât de promițătoare premisele, pe atât de mare dezamăgirea produsă de un spectacol vetust, lipsit de spirit și în egală măsură de forță. În montarea Naționalului, textul lui Giraudoux ne amintește dovleacul din **Cenușăreasa**: știm bine că în miezul lui se află o caleașcă scânteietoare, dar, fără bagheta magică a Zânei, el rămâne ceea ce se vede. O vegetală banală, care-și află locul lângă Cenușăreasă, dar nu și lângă prințesă. Păcat, mare păcat. Pentru textul lui Giraudoux și deopotrivă pentru actori. Pentru un mare artist cum e Adrian Pinteă, de pildă, despre care în cazul de față nu poți spune decât că „e bine”. Pentru o

tânăra debutantă, evident talentată, Tania Popa Pohariu, îndemnată să joace un fel de Măriuca, fata cea bună a moșului. Poate pentru a crea pandant cu fata cea rea, a babei, pe care o joacă (cu scrâșnete, încruntări, ocheade) Vivian Alivizache. Păcat și pentru actorii care – involuntar reflex de apărare, probabil – se retrag într-un teren ce le e la îndemână: Ilinca Tomoroveanu se mulțumește să fie o prezență distinsă (și este, nimic de zis), Traian Stănescu să fie statuar, Mircea Albuiescu să-și joace umerii și glasul (după creația memorabilă din **Pescărușul!**), Eugen Cristea să fie simpatic, Maria Teslaru – muzicală, Alfred Demetriu – Alfred Demetriu. Și așa mai departe.

De o stridentă lipsă de gust sunt costumele, ceea ce este surprinzător pentru Irina Solomon și Dragoș Buhagiar. Scrâșnită, nearmonioasă și neromânească, traducerea semnată de Dinu Albuiescu (verbul „a supoza”, de pildă, în afară de faptul că nu există, mai și strepezește urechea). E limpede, între nenumăratele lipsuri ale acestui spectacol, una singură e esențială: bagheta magică. Deși în cazul de față ea a funcționat, dar în sens invers, pentru că strălucitoarea caleașcă din poveste **exista**, era textul lui Jean Giraudoux.

CRISTINA DUMITRESCU

Tania Popa-Pohariu și Ilinca Tomoroveanu în *Ondine* de Jean Giraudoux la TNB (regia: Horea Popescu)

